

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/127/2025
Identifikačné číslo spisu:	6122376886
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6122376886.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Z. G., nar. V., bytom Q. S., zastúpeného: Hrčka - Sabó - Lukáč s. r. o., so sídlom Obchodná 187/6, Sečovce, IČO: 51 433 842, proti žalovanému: J. G., nar. V., bytom Y., zastúpenému: Mgr. Radovan Muzika, advokát, so sídlom Štúrova 30, Humenné, IČO: 42 026 920, o zaplatenie 4.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21C/21/2024, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. júna 2025 sp. zn. 10Co/35/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné rozsudkom z 21. júna 2024 č. k. 21C/21/2024-62 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“ alebo „rozsudok súdu prvej inštancie“) zamietol žalobu (prvá výroková veta) a žalovanému priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku (druhá výroková veta).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že predmetom konania je vrátenie zálohy vo výške 4.000 eur, ktorú žalobca ako objednávateľ zo zmluvy o dielo uzatvorenej dňa 17. februára 2020 mal vyplatiť žalovanému, s tým, že práce neboli dokončené.

1.2. Právne posúdiac vec podľa § 536 ods. 1, 2, § 27 ods. 1, 2 písm. a) bod 3, § 27 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) konštatoval, že žalovaný ako fyzická osoba, nemá pasívnu vecnú legitimáciu, nie je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Podľa Obchodného zákonníka a zákona o obchodnom registri sú záväzné údaje, ktoré sú vo verejnej listine, to znamená vo výpise z obchodného registra. V konaní nebolo sporné, že zmluvu o dielo uzavrel žalobca s právnickou osobou, ktorej vyplatil aj spornú zálohu, a teda žalovaný ako fyzická osoba nikdy nebol zmluvnou stranou z tejto zmluvy. Rovnako žalovaný nebol právoplatne trestne odsúdený ako fyzická osoba za tento skutok, čo by mohlo zakladať

nárok žalobcu na náhradu škody. Z podanej žaloby vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným neexistuje právny dôvod, na základe ktorého by sa žalobca mohol voči žalovanému domáhať uplatneného nároku. Vzhľadom na to súd prvej inštancie pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného žalobu zamietol.

1.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. júna 2025 č. k. 10Co/35/2024-89 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (prvá výroková veta). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (druhá výroková veta).

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

2.2. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie.

2.3. Na podporu správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd vo vzťahu k námietke nesprávne zisteného skutkového stavu doplnil, že dokazovaním na súde prvej inštancie bolo jednoznačne zistené, že zmluvnými stranami zmluvy o dielo zo 17. februára 2020 bol žalobca a spoločnosť P., za ktorú ako konateľ v danom čase konal žalovaný. Žalovaný nebol účastníkom tejto zmluvy o dielo ako fyzická osoba. Z výpisu z Obchodného registra Slovenskej republiky bolo jasne preukázané, že žalovaný bol konateľom spoločnosti P. v období od 7. decembra 2017 do 12. marca 2020. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval § 27 ods. 3 Obchodného zákonníka.

2.4. Formuláciu odvolateľa z bodu 8. podaného odvolania, a to že „súd mal na túto zmluvu hľadiť tak, ako by bola uzavretá práve so žalovaným ako fyzickou osobou ...“ odvolací súd posúdil ako námietku o nesprávnom právnom posúdení veci. K tejto námietke poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2012 sp. zn. 6Cdo/214/2011 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/358/2015, týkajúcich sa vecnej legitímácie, z ktorých citoval.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP; navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3.1. Dovolateľ tvrdil, že rozsudok odvolacieho súdu porušuje právo dovolateľa na spravodlivý proces a spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci. Zdôraznil, že žalovaný uzatvoril zmluvu o prevode obchodného podielu, z ktorej je zrejmé, že k dátumu 30. januára 2020 bolo zmenené meno spoločnosti a J. G. už konateľom novej spoločnosti nebol, a preto v žiadnom prípade nemohol dňa 17. februára 2020 uzatvoriť zmluvu na spoločnosť P. V tom čase už táto spoločnosť neexistovala a žalovaný už konateľom tejto spoločnosti nebol. Z uvedeného je zrejmé, že úmysel žalovaného nebol v žiadnom prípade vykonať rekonštrukciu, ale jeho úmysel smeroval k prevzatíu zálohy, uvedeniu dovolateľa do omylu ohľadom vykonania rekonštrukcie a jeho vlastné obohatenie. Žalovaný si bol vedomý, že nie je ani spoločníkom, ani konateľom spoločnosti P., pričom mal vedomosť, že táto spoločnosť už neexistuje, no napriek tomu vystupoval ako konateľ spoločnosti. V trestnom konaní bolo preukázané, že nástupnícka spoločnosť spoločnosti P. o sume 4.000 eur nemala žiadnu vedomosť, nemá predmetnú sumu záúčtovanú vo svojom účtovníctve, nedisponuje zmluvou o dielo. Súd sa mal vysporiadať s touto otázkou, ako aj so skutočnosťami, ktoré sú uvedené v uznesení OR PZ Humenné. Súd mal na túto zmluvu hľadiť tak, ako by bola uzavretá so žalovaným ako fyzickou osobou, a to najmä preto, že daná zmluva nebola v

spoločnosti ani zaevidovaná a taktiež ani príjem z nej. Rozhodnutie súdu by vytváralo pomerne zvláštny precedens, kde by bývalí konatelia spoločností mohli uzatvárať zmluvy s tretím subjektom v čase, kedy ešte nedôjde k zápisu zmien do Obchodného registra, pričom by následne neboli právne zodpovední za svoje konanie, ale zodpovedná by mala byť spoločnosť, ktorá by absolútne o ničom nevedela. Uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že došlo k zneužitiu právneho postavenia zo strany žalovaného a k zneužitiu obchodného mena spoločnosti za účelom osobného prospechu. V tomto prípade je zrejmá osobná pasívna legitimácia žalovaného ako fyzickej osoby, pretože spoločnosť neexistovala, nebola v zmluvnom vzťahu, neprevzala plnenie a ani z neho nijako neprofitovala. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/135/2011, podľa ktorého ak osoba bez právneho titulu vystupuje ako konateľ spoločnosti a uzatvorí zmluvu s treťou osobou, je z tejto zmluvy zaviazaná ako fyzická osoba, nie ako spoločnosť; uznesenie sp. zn. 3Cdo/35/2020, podľa ktorého zmluva, ktorú uzatvorí osoba neoprávnená v mene spoločnosti, zakladá právny vzťah medzi fyzickou osobou a treťou stranou, a k s a preukáže vedomé uvedenie do omylu a úmyselné jednanie a zdôraznil, že v zmysle judikatúry (napr. NS SR sp. zn. 4Cdo/161/2013) je potrebné prihliadať na skutočný úmysel strán pri uzatváraní zmluvy a nielen na jej formálne označenie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu zdôraznil, že ku dňu uzavretia zmluvy bol konateľom spoločnosti P.; funkcia konateľa mu zanikla až dňom 12. marca 2020, a to na základe rozhodnutia jediného spoločníka spoločnosti P. Zápis do obchodného registra má len deklaratórny charakter. Rozsudok odvolacieho súdu mal za správny a navrhol odvolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Právna úprava dovolacieho konania dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. K posúdeniu dôvodnosti dovolania môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

8. Dovolať uplatnil dovolací dôvod výlučne podľa § 420 písm. f) CSP.

9. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do

práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP, na ktoré dovolateľ odkazoval v dovolaní, zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade zmätočnosti namietanej dovolateľom.

14. Dovolateľ poukazoval na skutočnosť, že konanie je postihnuté vadou konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď nižšie súdy nezohľadnili dokazovaním zistený skutkový stav veci, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdili.

15. Dovolací súd po preskúmaní veci nevzhliadol v procesnom postupe odvolacieho súdu žiadne porušenie procesných ustanovení a už vôbec nie pochybenie, vedúce k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

16. Dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Strany boli povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhoduje výlučne súd, nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999, R 6/2000).

17. Procesné oprávnenie navrhovať dôkazy žalobca v danom spore aj využil, nebolo mu odňaté. Pokiaľ súdy nižšej inštalácie opierali svoje zistenia o vykonané dôkazy, ktoré ale nevyhodnotili podľa predstáv žalobcu, nešlo o postup vylučujúci, či znemožňujúci žalobcovi realizáciu procesných práv priznaných mu CSP. Procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil.

18. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava

Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritorne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP (viď R 42/1993), resp. § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

19. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní majoritne spochybňoval vykonané dokazovanie a zistenie skutkového stavu a navádzal vlastné hodnotenie dôkazov a zistenie skutkových okolností smerujúce k založeniu svojho názoru na právne posúdenie sporu a úspechu v spore tvrdiac, že jeho postup v danej situácii bol správny a zákonný, dovolací súd zdôrazňuje, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné.

20. Z hľadiska obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) kľúčnym obsahom dovolacej argumentácie bola námietka existencie pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, ktorá námietka ale ani prípadný dovolací dôvod podľa § 420 písm. b) CSP nenaplnia. Dôvod zmatečnosti vady uvedený v § 420 písm. b) CSP je daný vtedy, ak sa konanie viedlo s osobou, ktorá nemala spôsobilosť na práva a povinnosti, čo teoreticky prichádza do úvahy v prípadoch fyzickej osoby ešte nenarodenej, už zomrelej, s neexistujúcou právnickou osobou, príp. osobou už zriadenou, resp. založenou, ktorá však nemá spôsobilosť na práva a povinnosti, s výnimkou takej strany, ktorej procesnú subjektivitu priznáva zákon, ktoré skutočnosti dovolateľ netvrdil a z obsahu spisu ani nevyplývajú. Napokon dovolateľ ani výslovne dovolací dôvod podľa § 420 písm. b) CSP neuplatnil. Od procesnej subjektivity treba odlišovať tzv. vecnú legitímáciu strany - aktívnu, či pasívnu, ktorá znamená hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci. Vecná legitímácia a jej nedostatok je ale z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP právne bezvýznamná.

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že prípadný nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“. Pokiaľ dovolacia argumentácia žalobcu, ktorou namietal nesprávne vyhodnotenie dôkazov, mala smerovať k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižšej inštancie čo do existencie pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, potom namietaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti dovolací súd na okraj poznamenáva, že žalobca spôsob právneho posúdenia veci odvolacím súdom ako samostatný dôvod prípustnosti a dôvodnosti dovolania nenamietal.

22. Vo vzťahu k dovolaniu žalobcu dovolací súd tak uzatvára, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže byť daná len v prípade nesprávneho procesného postupu (t. j. postupu, ktorý je v rozpore so zákonom) odvolacieho súdu, k čomu v rozhodovanom spore nedošlo.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol (§ 447 písm. f) CSP).

23. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v súlade so zásadou úspechu vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.